

ikke, at der i denne Henseende kan træffes nærmere Bestemmelser i en Lov, men finder tilstrækkelig Betyggelse i, at paagældende Minister udsteder et Regulativ desangaaende. Samtidig foreslaas det, at der i Instruksler, udstedte af paagældende Minister, skal gives Regler for Tjenesteboligenes forsvarlige Behandling og indføres Straffebestemmelser for Misligholdelse af Instruksen, ligesom der gennem periodiske Syn og Bestemmelser om, i hvilken Stand Tjenesteboligen skal afleveres, naar Tjenestemanden fratræder den Stilling, hvormed Boligen er forbundet, skabes Garanti for, at Statens Vedligeholdelsespligt ikke misbruges.

Det har i Kommissionen været drøftet, om det ikke vilde være rigtigt, at Fradraget for Tjenesteboliger fastsattes administrativt med et Beløb for hver enkelt Tjenestebolig, der beregnes efter dennes Kvalitet, Tjenestestedet, Huslejeprisernes Niveau o. s. v., og det er blevet fremhævet, at man ved en saadan Fremgangsmaade i langt højere Grad end ved at sætte Fradraget som en Brøkdel af Stillingens Begyndelsesløn kunde ramme den virkelige Værdi af den ydede Tjenestebolig, medens man ved et ensartet Fradrag i mange Tilfælde maa beregne Tjenesteboliger af ret forskellig Værdi til den samme Sum. Skønt det maa indrømmes, at denne Indvending i hvert Fald delvis er berettiget, er Kommissionen dog enig om at fastholde den foreslaaede ensartede Beregning, idet man i modsat Fald kommer ind paa en meget omstændelig Administration med stadige Krav om Omvurderinger og Ændringer. Og det kan tilføjes, at den foreslaaede Brøk er saa lav, at det kun i sjældent forekommende Tilfælde kan tænkes, at den ydede Boligs Værdi skulde være væsentlig mindre end Fradragets Størrelse, ligesom det maa fremhæves, at dersom en Tjenestebolig, der er meget mere værd end den Sum, som Fradraget giver, af Staten beregnes efter den Husleje, en privat Ejer kunde opnaa for den, vilde det i de fleste Tilfælde virke urimeligt, idet Tjenestemændenes Løn ikke svarer til det økonomiske Niveau, i hvilket en saadan Husleje kan svares.

Efter Kommissionens Mening maa der dog være Adgang til for saadanne særlige Tilfælde, hvor en Tjenestemand er henvist til at benytte en særlig daarlig Bolig, at give Lempelser med Hensyn til Fradragets Størrelse, og en dertil sigtende Bestemmelse er optaget som § 1273.

Med Hensyn til andre Naturalydelse, som maatte blive ydet en Tjenestemand, f. Eks. Brændsel, Gas og Elektricitet foreslaas det, at de i alle Tilfælde betales i Forhold til Forbruget. De nærmere Regler fastsættes af paagældende Styrelse, men Hovedsynspunktet maa være det, at der ikke skal være nogen *økonomisk* Fordel knyttet til at modtage disse Naturalydelse eller noget Tab for Staten ved at yde dem. — Hvad derfor er anført om den store Uensartethed, der for Tiden er raadende med Hensyn til Beregningen af Tjenestemændenes Statsboliger, gælder i fuldt saa høj Grad med Hensyn til de her nævnte Naturalydelse. Vurdering. Og selv hvor Lovgivningsbestemmelserne er ens, kan der ved Administrationen af disse skabes Ulighed, f. Eks. derved at Begrebet »frit Brændsel« i nogle Institutioner betyder det Kvantum, den paagældende Tjenestemand faktisk bruger, medens det i andre Institutioner af Styrelsen fastsættes, hvor stort Kvantum der kan tiltaas de enkelte Tjenestemænd. Det er Kommissionens Opfattelse, at alle disse Uligheder bedst fjernes ved Gennemførelse af den i Paragraffen foreslaaede Regel.

Det har i Kommissionen været drøftet, om der burde kræves et forøget Fradrag, hvor Tjenesteboligen er forsynet med Have. Der er imidlertid opnaaet Enighed om ikke at foreslaa noget saadant. Det maa nemlig erkendes, at en Have i mange Tilfælde ikke betyder en *økonomisk* Fordel for Tjenestemanden, ja i enkelte Tilfælde kan den vel endog betyde det modsatte; det beror i hvert Fald altid paa en Række *individuelle* Forhold, om der kan udvindes Indtægt af en Havelod. Men dertil kommer, at det vilde være forbundet med meget store praktiske Vanskeligheder at fastsætte almindelige Regler for, hvilket Fradrag der i de enkelte